

νον. Τίθενται ἐντὸς πινακίου τρία μέρη ἄλατος κοινού καὶ ἐν μέρος ὀξειδίου τοῦ μαγγάνου, ἐπὶ δὲ τοῦ μίγματος τούτου ἐπιχέονται δύο μέρη θειικοῦ ὀξέος μετὰ δύο καὶ ἡμίσειας μερῶν ὕδατος πρότερον κεκραμένου. Τὸ μίγμα τοῦτο ἀνακυκώμενον διὰ ξυλίνης ράβδου, ἱκανῶς τὸ χλόριον ἀπολύει· ὠφέλιμος ἐπίσης καὶ κατάλληλος λογίζεται πρὸς τὴν τῶν μiasμάτων ἐξάλειψιν καὶ ὁ διὰ τοῦ θείου ὑποκαπνισμός· ἐπὶ τῇ σκοπῇ τούτῳ ρίπτεται ἐπὶ διαπύρων ἀνθράκων θείον λειοτριβηθέν, ἢ λιναὶ ὑφάσματα ἐμβαφέντα εἰς τακτὴν θείον ἀναφλέγονται· ὁ δὲ δι' ὄξου ὑποκαπνισμός καὶ τοὶ ἀσθενέστεροι τὴν ἐνέργειαν, προτιμᾶται μόνον διότι δὲν ἐπηρεάζει τὴν τῶν ἀνθρώπων ὑγείαν· ραντίζεται ὅθεν μὲ ὄξος δριμύ ἀπὸ καιρὸν, εἰς καιρὸν, τὸ ἔδαφος τῶν θερμαινομένων δωματίων.

Καθαρίζομεν πρὸς τούτοις τὸν μεμολυσμένον ἀέρα τῶν δωματίων, βάλλοντες εἰς ταῦτα ἀγγεῖα ἐμπιρῆχοντα ἀρτικαεῖς, ἢ ἐπιπολαίως καυθέντας ἀνθρακας, οἷτινες κατὰ πυρώδεις, συμπυκνοῦσιν ἐντὸς τῶν πόρων αὐτῶν τὸν μεμολυσμένον ἀέρα. Οἱ συνήθεις καπνισμοὶ διὰ ποικίλων ἀρωμάτων, οἷον βοτανῶν, ῥητινῶν κλ. οὐδαμῶς καθαρίζουσι τὸν μεμολυσμένον ἀέρα, μᾶλλον δὲ μολύνουσιν αὐτὸν, ἀναδιδόντες μόνην εὐώδη ἀποφορᾶν, μᾶλλον βλαπτικὴν ἢ ὠφέλιμον. (ὑπὸ Ξ. Λάνδερερ).

Δ. Μῦθος τοῦ Ῥώσσου ποιητοῦ Κριλλώφ.

Η ΘΗΛΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΥΚΟΥ.

Η ἄστατος ἢ σύζυγος τοῦ Κούκου ἐπὶ κλόνου

Ἰτέας ποτ' ἐκάθισε καὶ γοερῶς ἐθρήνηι·

Ἡ γείτων τῆς περιστερὰ τὸ αἴτιον τοῦ πόνου

Τὴν ἐρωτᾷ, καὶ διατὶ κρουνοὺς δακρῶν χύνει;

— Μήπως, καλὴ γειτόνισσα, τὴν ἀνοιξὶν λυπεῖσαι;

Τοῦ ἐραστοῦ σου μὴ θρηνηῖς ἴσως τὴν ἀπιστίαν;

Μήπως ἐπιβουλὴν τινὰ τῶν κυνηγῶν φοβεῖσαι;

Ἡ μήπως περιέπεσες εἰς τὴν σκληρὰν χηρείαν;

— Ὅχι! πολὺ σκληρότεροι πόνοι μὲ τυραννοῦσι!

Τὴν ἀνοιξὶν ἠγάπησα, καὶ μήτηρ εἶχον γείνει,

Πλὴν τὰ σκληρὰ τὰ τέκνα μου μὲ φεύγουν, μὲ μισοῦσι!

Τὸν θάνατον ἐπιθυμῶ! ὁ κόσμος μὲ θαρῶνει!

Ὅταν τριγύρω θεωρῶ πουλάκια ἄλλα νέα

Νὰ κρύπτωντ' εἰς τὰς πτέρυγας τῆς εὐτυχοῦς
μητρὸς των,

Μὲ καταξάινει τὴν ψυχὴν ἢ τρυφερά των θέα,

Καὶ ἐκ τοῦ φθόνου τήκομαι τ' ἀθῶου ἔρωτός των!

— Εὐλόγως, ὦ φιλάττη μου, ἀγανακτεῖς, λυπεῖσαι,

Καὶνεῖς ὅμως δὲν γινώριζεν ἐξ ὄλων τῶν γειτόνων

Ὅτε πῶς ἔχεις φωλεᾶν, οὔτε πῶς μήτηρ εἶσαι.

Πότε καὶ ποῦ τὴν ἔκτισες; εἰς τίνος δένδρου κλόνον;

Καὶ τὸν καιρὸν ὅτε γεννοῦν, σὺ μάλιστα πλανῆτις,

Τριγύριζες ἀμέριμνος καὶ μὲ χαρὰν μεγάλην,

Κ' ἢ καρκαξὰ ἢ γλωσσὸν κί' ὁ φλύαρος σποργίτης

Ἐμέμφοντο τὴν τόσῃ σου μωρίαν καὶ σπατάλην.

— Δὲν εἶμαι τόσ' ἀνόητος διὰ ν' ἀποφασίσω

Τ' ἄνθος τῆς ἡλικίας μου ἀδίκως νὰ μαραίνω

Διὰ νὰ κτίζω φωλεᾶν, κ' ἐκεῖ ἀφοῦ καθίσω,

Ἀκίνητος ὡσὰν νεκρὰ, τ' αὐγὰ μου νὰ θερμαίνω!

Θέλουσα δὲ τῆς μητρικῆς στοργῆς νὰ συμμεθεξῶ,

Τὸ ἔν αὐγὸν μου γέννησα εἰς φωλεᾶν σποργίτου,

Ἐπιτηδεῖω ρίψασα τὸ ἰδικόν του ἔξω.

Καὶ τ' ἄλλο εἰς τὴν φωλεᾶν γλαυκὸς τῆς ἀνοήτου.

— Λοιπὸν, λέγ' ἢ περιστερὰ, ἀφοῦ τοιαύτη εἶσαι·

Δικαίως καὶ τὰ τέκνα σου σὲ φεύγουν, σὲ μισοῦσι·

Ὅτ' ἔχεις δὲ δικαίωμα καὶν μήτηρ νὰ καλῆσαι.

Κ' αἱ λύπαι σου τὰ σπλάγχνα μου εἰς οἶκτον δὲν
κινουσι.

Ο ΙΠΠΟΚΑΜΠΤΟΣ.

Ὅπως ὠνομάσθη ὁ ὑπὸ τῆς ἀκολουθου εἰκονογραφίας παριστώμενος ἰχθύς διὰ τὴν μεγάλην ὁμοιότητα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ πρὸς τὴν τοῦ ἵππου. Καὶ τὸ μὲν σῶμα τοῦ Ἰπποκάμπτου περικαλύπτεται ὑπὸ σκληρῶν κρικωτῶν φολιδῶν ἐπικειμένων ἐπ' ἀλλήλων· ἢ δὲ οὐρὰ εἶναι ἀγκιστρῶδης, ἔχουσα ὀξεία κέντρα ἐπὶ τῆς ἀκρας· ἀνωθεν δὲ τῆς κεφαλῆς καὶ ἐπὶ τῆς ράχης ἔχει σαρκώδεις ἀποφύσεις ὁμοίας χαίτη ἵππου, τὸ δὲ πτερύγιον τῆς ράχης αὐτοῦ ἔχει ὁμοιοτήτά τινα πρὸς ἐφίππιον. Ὁ ἰχθύς οὗτος εἶναι διαφόρων χρωμάτων κατὰ τὰ κλίματα ὅπου γεννᾶται· κυρίως δὲ ἢ πατρὶς αὐτοῦ εἶναι αἱ Ἰνδία· ἔχει δὲ μῆ-